

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

Κατὰ τὸ δευτέρον ἡμισυ τῆς τρίτης μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδος ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Λυκίας **Ἡάταρα**, ἐκ γονέων καταστάσεως μετρίας, τέκνον μονογενές, τὸ ὁποῖον ἐκλήθη **Νικόλαος**. Οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου, ὄντες ἀμφοτέροισι ἀνθρώποι εὐσεβεῖς, δὲν παρημέλησαν τὴν ἀνατροφὴν του, ἀλλ' ἐξέτρεφον αὐτὸ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου· ὁ δὲ οὐράνιος σπóρος, ὃν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδὸς ἔρριπτον ἔπιπτεν εἰς γῆν ἀγαθὴν. Καθόσον λοιπὸν τὸ παιδίον σωματικῶς ἤυξανε κατὰ τοσοῦτον καὶ προέκοπτεν εἰς τὴν ἀρετὴν, τὴν ὁποίαν ὡς λογικὸν ἄδολον γάλα ἐκ τοῦ θείου λόγου ἐθήλαζεν, οἱ δὲ καρποὶ τῆς ἀρετῆς δὲν ἤργησαν νὰ φανῶσι. Στερηθεῖς τῶν γονέων του νέος καὶ ἐπομένως νέος γενόμενος κάτοχος τῆς μετρίας αὐτῶν περιουσίας ἀντὶ, ὡς κοινῶς οἱ πλείστοι τῶν νέων πράττουσι, νὰ δοθῇ εἰς ἀπολαύσεις σωματικὰς καὶ διασκεδάσεις ὁ **Νικόλαος** μεταχειρίσθη τὰ χρήματά του εἰς ἀπολαύσεις καὶ τρυφὰς πνευματικὰς πολὺ τῶν σωματικῶν διαρκεστέρας, πολὺ αὐτῶν ἡδονικωτέρας καὶ φερούσας οὐχὶ ὅπως ἐκεῖναι εἰς φθορὰν, ἀλλ' εἰς χαρὰν καὶ εἰς ἀφθαρσίαν. Ὡς παράδειγμα τῆς χρήσεως ἣν ἐποίει τῶν χρημάτων του καὶ ὡς ἔνδειξιν συγχρόνως τῆς πολλῆς ἀρετῆς του ἀναφέρεται τὸ ἐξῆς ἔργον του, ὃν ἐν ἐκ πολλῶν τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσιν οἱ ἀνθρώποι. Μάθων ποτε ὅτι τῶν συμπολιτῶν τού τις καθ' ὑπερβολὴν ἐδυστύχει καὶ ὅτι μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν πολλὴν δυστυχίαν του ἐμελέτα νὰ ἐμπορευθῇ τὰς τρεῖς νέας καὶ ὠραίας θυγατέρας του, ὁ **Νικόλαος** ἀμέσως συνάγει ὅσα χρήματα ἠδύνατο νὰ ἐξοικονομήσῃ, δένει αὐτὰ καλῶς ἐντὸς μανδουλίου, πορεύεται ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐξώθεν τῆς οἰκίας τοῦ πάσχοντος ἀνθρώπου, καὶ ρίψας διὰ τοῦ παραθύρου ἐντὸς αὐτῆς τὰ χρήματα γίνεται ἀφαντος ἐντὸς τοῦ σκότους τῆς νυκτός. Διὰ τῆς πράξεως ταύτης, ὑπηγορευθείσης ὑπὸ θερμῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ὁ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ μαθητῆς οὐ μόνον τὰς παρθένους ἐκεῖνας ἐκ βεβαίας καταστροφῆς ἔσωσεν, ἀλλὰ καὶ τὴν παραγγελίαν τοῦ Δι-

δασκάλου του «μὴ γινώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου» προσεπάθησε νὰ μὴ παραβῇ. Ἄλλ' «οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη.» Ἡ ἀρετὴ εἶναι φῶς, καὶ ὁ καλλιεργῶν αὐτὴν γίνεται τέκνον φωτός καὶ ὡς τοιοῦτον ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει καὶ ἐν τῷ ψύχει θερμαίνει. Ὁ **Νικόλαος** ἦτο τέκνον φωτός καὶ τὰ ἔργα του φῶτος ἐποίει· ὧν δὲ τοιοῦτος πᾶσά του ἡ τρυφή ἦτο ἐν τῇ ἀγάπῃ Ἐκεῖνου ὅστις πρῶτος μᾶς ἠγάπησε καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν. Ἡ ἀγάπη λοιπὸν ἡ κατοικοῦσα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ **Νικολάου** καὶ αἱ παρεπόμεναι αὐτῇ ἀρεταὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μένωσι κεκρυμμένα. Ὁ λαὸς τῆς πατρίδος του τὰς ἠσθάνετο, τὰς ἐτίμα· δι' ὃ καὶ ὅτε ἡ ἐπισκοπικὴ θέσις τῆς ἐκκλησίας **Μυρέων** ἐχέρρευσε, ἡ χριστιανικὴ τοῦ λαοῦ μερὶς τὸν ἐνάρετον **Νικόλαον** ἐξελέξατο ὡς ἐπίσκοπόν της.

Ἠλὴν ἡ κατάστασις τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης δὲν ὠμοίαζε πολὺ μὲ τὴν σημερινήν. Τότε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ οὐ μόνον ἐμισεῖτο ἀλλὰ καὶ φανερῶς κατεδιώκετο ὑπὸ τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν βασιλέων καὶ τοῦ ἐξηχρωιωμένου ὄχλου· τότε ἡ ἐκκλησία διετέλει ὑπὸ φανεροῦς διωγμοῦς, τὰ δὲ μέλη της καὶ οἱ λειτουργοὶ της κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐκινδύνουν. Οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τοὺς ὁποίους σχεδὸν ὅλη ἡ οἰκουμένη τότε ὑπέκειτο, εἰς οὐδὲν ἄλλο συχνότερον κατεγίνοντο εἰμὴ εἰς ἀλλαγὰς τυράννων, οἱ πλείστοι τῶν ὁποίων καὶ ἀπεφάσισαν καὶ διέταξαν τὴν ἐντελῆ τῶν χριστιανῶν ἐξόντωσιν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ **Νικολάου** ἐβασίλευεν ὁ **Διοκλητιανός**, ὅστις ἀπὸ τοῦ 284 μ. Χριστὸν εἶχεν ἀναγορευθῆ αὐτοκράτωρ. Ἐπὶ τῶν προκατόχων του εἶχον κινήθῃ φρικτοὶ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διωγμοὶ ἀλλὰ τὸν φρικτώτατον πάντων ἐκίνησεν ὁ αὐτοκράτωρ οὗτος. Ἦτο ἡ 23 Ἰανουαρίου τοῦ 303 ἔτους ὅτε ὁ **Διοκλητιανός**, διατρίβων ἐν **Νικομηδείᾳ** καὶ παρακινούμενος ὑπὸ τοῦ συνάρχοντος **Γαλερίου**, ὑπέγραψε τὸ πρῶτόν του κατὰ τῶν Χριστιανῶν θέσπισμα. Διὰ τοῦ θεσπίσματος ἐκεῖνου διέτασεν ὁ αὐτοκράτωρ τὴν καταδίφισιν πασῶν τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν

καὶ τὴν ἀφαίρεσιν πάντων τῶν πολιτικῶν καὶ ἀστυκῶν τῶν Χριστιανῶν δικαιωμάτων. Ὅτε τὸ θέσπισμα ἐκεῖνο ἐξεδόθη σύγχυσις γενικὴ καὶ ταραχὴ κατέλαβε τὴν οἰκουμένην, καθότι οἱ Χριστιανοί, μεθ' ὅλους τοὺς κατ' αὐτῶν διωγμούς, αἰείποτε ἐπληθύνοντο καὶ παντοῦ ὑπῆρχον. Πλὴν τὸ αὐτοκρατορικὸν ἐκεῖνο διάταγμα δὲν ἔμεινε μόνον· μετ' αὐτὸ ἐξεδόθησαν καὶ ἄλλα δι' ὧν οἱ στερηθέντες τῶν δικαιωμάτων των κατεδικάζοντο εἰς ἐξορίαν, οἱ ἐξορισθέντες εἰς θάνατον, ἀπὸ δὲ θανάτου εἰς τὰ φορικτότατα τῶν βασανιστηρίων. Τότε ἐβράχη πᾶσα σχεδὸν χώρα ἐκ μαρτυρικοῦ αἵματος· τότε μυριάδες ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων ἀπέθνησκον ὑπὲρ τῆς ἀγάπης ἐκείνης τὴν ὁποίαν οἱ μὴ Χριστιανοὶ οὔτε ἠσθάνθησάν ποτε οὔτε ἐννοοῦσιν. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν μαρτύρων, οἵτινες διὰ τῆς χύσεως τοῦ αἵματός των, ἔδιδον εἰς μὲν τὸν κόσμον τρανωτάτην τῶν ἀληθειῶν τοῦ εὐαγγελίου ἀπόδειξιν, εἰς δὲ τὴν Ἐκκλησίαν ἀναντίρρητον τῆς πίστεως αὐτῶν μαρτυρίαν, μέγα σέβας ἀπελάμβανον τότε παρὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ ὁμολογηταί. Ἐσήμαινε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ὅτι ὁ φέρων αὐτὸ ἦχθη ἐνώπιον βασιλέων καὶ κριτῶν τῆς γῆς, ἐφυλακίσθη, ἔπαθε πολλά διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ χύσῃ καὶ αὐτό του τὸ αἷμα, ἀλλ' ὅτι οἱ διώκται δὲν τὸν ἐθανάτωσαν. Ὅτε λοιπὸν ἔφθασε καὶ εἰς τὰ Μύρα τῆς Λυκίας ἡ αὐτοκρατορικὴ διαταγὴ ἀμέσως ὅσοι ἐγινώσκοντο ὡς Χριστιανοὶ συνελήφθησαν, καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος, καὶ ἐρρίφθησαν εἰς φυλακάς. Ἐν τῇ φυλακῇ, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ὑπέφερον πολλά, καὶ πέναν καὶ δίψαν καὶ κακοπαθείας, ἀλλ' εἶχον καὶ χαρὰν τὴν ὁποίαν οἱ ἄλλοι δὲν ἐνόουν. Ὁ Νικόλαος καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς φυλακίσεώς των, προέτρεπεν, ἐνίσχυε καὶ ἐδείκνυεν εἰς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς του τοῦ οὐρανοῦ τὴν, θύραν περιμένον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὰ πράγματα ἠλλάξαν. Ὁ παρακινήσας τὸν Διοκλητιανὸν νὰ διατάξῃ τὸν ἀπάνθρωπον ἐκεῖνον διωγμὸν, ὁ καὶ διαδεχθεὶς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον Γαλέριος, ἀποθνήσκων ἐπὶ κλίνης βασάνων, ἀνεκάλεσε τὰ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διατάγματα· ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας, ἀπορρίψας τὰ εἰδωλολατρικὰ καὶ παραδεχθεὶς ὡς σημαίαν του τοῦ σταυροῦ τὸ σύμβουλον, ἐ-

γένετο κύριος πάσης τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἀνεκήρυξε πανταχοῦ τὴν ἀνεξιθρησκείαν. Τότε, ὡς ἦτο ἐπόμενον οἱ ἕνεκα συνειδήσεως ἐν φυλακαῖς κρατούμενοι ἀπελύθησαν.

Ἀπολυθεὶς καὶ ὁ Νικόλαος ἐπεδόθη μετὰ πολλοῦ τοῦ ζήλου εἰς τῆς Ἐκκλησίας τὸν τὴν κυβέρνησιν. Πᾶσαι αἱ πράξεις του ἐν εἰχον ἀποτέλεσμα τὸ γενικὸν καὶ συνάμα τὸ ἴδιον ἐνός ἐκάστου καλόν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ λόγοι του, ὅτε ἐνουθέτει τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ προέτρεπεν εἰς τῆς ἀρετῆς τὴν καλλιέργειαν καὶ τῶν καλῶν τὴν μίμησιν, συνωδεύοντο πάντοτε καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου του παραδείγματος, οὐ μόνον πλείστων ὄσων καλῶν πρόξενος ἐγένετο εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἀλλὰ καὶ ὡς παράδειγμα καλοῦ ἐπισκόπου ἐδεικνύετο εἰς ἐκκλησίας ἄλλας. Ὁ ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἄλλων καὶ ὑπὲρ τοῦ δικαίου ζήλος του κατέστησαν αὐτὸν περιβλεπτον. Λέγεται ὅτι ὅτε ἐπεσκόπευε τρεῖς ἄνθρωποι, ὄντες ἀθῶοι, κατεδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ Εὐσταθίου εἰς θάνατον· ὅτε ὁ ἐπίσκοπος ἔμαθεν ὅτι οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἀθῶοι ἤχθησαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἀμέσως τρέχει ἐκεῖ, διασχίζει τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ τὴν σειρὰν τῶν στρατιωτῶν, πλησιάζει πρὸς τὸν ἐτοιμαζόμενον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν καταδίκην δῆμιον, καὶ ἀρπάζει ἀπὸ τὰς χεῖράς του τοὺς καταδίκους. Ὁ ἐκπεπληγμένος στρατὸς δὲν τολμᾷ νὰ κινηθῇ, ὁ δὲ Εὐστάθιος, ἀκούσας τὸ κίνημα, τρέχει παρευθὺς εἰς τῆς μεγάλης ταύτης σκηνῆς τὸν τόπον· ἀλλ' ὁ θεὸς τῶν Μυρέων ἐπίσκοπος ἤρξατο νὰ ἐλέγξῃ τὸν ἄρχοντα τῆς πολιτείας καὶ νὰ ἀπειλῇ αὐτὸν ὅτι καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος θέλει παρασταθῇ ὅπως μὴ ἀποθάνωσιν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἀθῶοι. Διὰ δὲ τοῦ τρόπου τούτου ἔσωσε καὶ τῶν τριῶν τὴν ζωὴν.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ ἁγίου Νικολάου συνεκροτήθη προσέτι καὶ ἡ πρώτη οἰκουμένη σύνοδος ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας τὸ 325 μ. Χ. συγκαλεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ὅπως ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ γίνηται τὸ πάσχα καὶ πρὸ πάντων ὅπως κρίνῃ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀρείου. Εἷς δὲ ἐκ τῶν τριακοσίων καὶ δέκα ὀκτῶ θεοφόρων πατέρων τῶν ἀποτελεσάντων τὴν σεπτὴν ἐκείνην σύνοδον ἦτο καὶ ὁ Μύρων Νικόλαος, ὅστις ἂν καὶ δὲν εἶχε τὴν μεγάλην πολυμάθειαν πολλῶν ἄλλων διὰ τῆς ἀρετῆς του ὁμοῦ καὶ πρὸ πάντων διὰ

τοῦ ἐν αὐτῷ οἰκοῦντος Ἁγίου Πνεύματος ἦτο τὸ ἀγλαΐσμα τῆς συνόδου.

Προχωρήσας εἰς ἡλικίαν καὶ διαπράξας πολλὰ θαυμαστά ἔργα τέλος ὁ κλεινός τῶν Μυρέων ἐπίσκοπος ἐκοιμήθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Διδασκάλου τὸν ὁποῖον τόσον διακαῶς ἠγάπα καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ὑπηρεσίαν εἶχεν ἀφιερῶσει ὅλην του τὴν ζωὴν· ἡ δὲ Ἐκκλησία, ἀναγνωρίζουσα τὰς πολλὰς ἀρετὰς καὶ τὰς μεγάλας του ὑπηρεσίας, κατέταξεν αὐτὸν μετὰ τῶν πρώτων ἡρώων τῆς, παρέχουσα αὐτὸν ὡς παράδειγμα βίου χριστιανικοῦ καὶ πρὸ πάντων καλοῦ ἐπισκόπου.

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΠΗ.

Ἄνευ τῆς ἀγάπης πᾶσαι αἱ πράξεις ἡμῶν, ὅσονδήποτε μεγάλα καὶ ὠραῖαι αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς καὶ ἂν ἦναι, οὐδεμίαν ἰσχύον παρὰ τῷ Θεῷ ἔχουσιν. Ὁ Θεὸς δὲν εἰσακούει τὰς δεήσεις μας, δὲν ἐκπληροῖ τοὺς πόθους τῆς καρδίας ἡμῶν ἂν αὕτη δὲν ἦναι πλήρης τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης. Πᾶσαι αἱ ἀγαθοεργίαι μας δὲν εἶναι ἀγαθοεργίαι ἂν ἡ ἀγάπη δὲν τὰς ὑπαγορεύῃ, διὰ τὸ ὁποῖον οὐδὲ ἐκτιμῶνται ἄνευ αὐτῆς.

Ἄν δὲ καὶ πάσχωμεν ὑπὲρ πίστεως, ὡς πολλάκις ἐπάθομεν, καὶ πάλιν οὐδὲν ὠφελούμεθα, ἂν τὰ στήθῃ ἡμῶν δὲν θερμαίνωνται ὑπὸ τῆς ἀγάπης. Καὶ αὐτὸς ὁ Παῦλος μαρτυρεῖ λέγων:

«Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω γέγονα χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν, καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω οὐδὲν εἰμί. Καὶ ἐὰν φωμίζω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου καὶ ἂν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθῆσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελούμαι» (Παυλ. πρὸς Κορ. Α'. κεφ. ιγ. 1.). Διότι πάντα ταῦτα ἄνευ τῆς ἀγάπης εἶναι μηδέν. Ἡ ἀγάπη μᾶς ἀφομοιοῖ μετὰ τὸν Θεόν, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς τοὺς ἁγίους ὁμοῦ διατρέφει ἀγάπην ἰδιαιτέραν, καὶ πρὸς τοὺς ἀγγέλους ἀγάπην ὑψηλοτέραν, τὸν δὲ Χριστὸν ἀγαπᾷ ὑπὲρ πάντας, ὡς ὄντα υἱὸν τῆς ἀγάπης του. Οὕτω καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν πάντας τοὺς ἀνθρώπους· πρὸς τοὺς ἁγίους ὁ-

μως καὶ τοὺς ἀγγέλους νὰ διατρέφωμεν ἀγάπην ὑψηλοτέραν, ὑπὲρ πάντας δὲ νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Χριστόν. Καὶ ὅταν ἀγαπῶμεν ὅπως καὶ ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ, ἡ ἀγάπη ἡμῶν θέλει μᾶς καταστήσει ὁμοίους μετ' ἐκεῖνον.

B. A. S.

ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ ΩΣ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ.

Πρὸς ἀνατροφὴν τῶν παιδίων τὰ παραδείγματα εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ. Ἄν λοιπὸν θέλωμεν χρηστοὺς πολίτας, ἂν θέλωμεν οὐχὶ τῆς πατρίδος ὀνειδῆ ἀλλὰ στεφάνους αὐτῆς, ἂν θέλωμεν χαρακτῆρας μεγάλους, ἀνάγκη ἀπαραίτητος νὰ θέτωμεν ἐνώπιον τῶν παιδίων καὶ χρυσᾶ παραδείγματα. Πλὴν ἡ ὡς παράδειγμα ἐνώπιον τοῦ παιδίου σχεδὸν ἀδιακόπως εὕρισκομένη εἶναι ἡ μήτηρ του. «Ἡ ἀγαθὴ μήτηρ», λέγει σοφός τις, «ἀξίζει ὑπὲρ μυρίου διδασκάλου». Ἐντὸς τῆς οἰκίας αὕτη εἶναι ἡ μαγνητικὴ βελόνη πασῶν τῶν καρδιῶν, αὕτη εἶναι ὁ ἀστήρ ὁ πολικὸς τῶν ὀφθαλμῶν πάντων.» Τὰ κινήματα αὐτῆς ἀκαταπαύστως εὕρισκον μιμητάς. Αὕτη καθ' ἑαυτὴν εἶναι διδασκαλία, διδασκαλία ἄνευ λέξεων, καὶ πολλάκις διδάσκουσα πολὺ πλείονα ἢ ὅσα γλῶσσα δύναται νὰ διδάξῃ. Ἐνώπιον κακοῦ παραδείγματος οἱ καλοὶ λόγοι οὐδεμίαν ἔχουσιν ἰσχύον. Τὸ παράδειγμα εὕρισκει μιμητάς· οἱ λόγοι δὲν εὕρισκον ἐκτελεστάς· μάλιστα ὅταν καλοὶ λόγοι συνοδεύωνται ὑπὸ παραδειγμάτων κακῶν βλάπτουσι μᾶλλον ἢ ὠφελούσιν, ὡς διδάσκοντες χειροτέραν τινὰ κακίαν τὴν ὑποκρισίαν. Τὰ παιδία αισθάνονται τὴν ὑπηρεσίαν. Ὅταν δὲ οἱ γονεῖς των τοῖς λέγωσι πράγματα καλὰ καὶ πράττωσι κακὰς πράξεις τὰ παιδία δὲν ἀπατῶνται. Ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ φέρῃ καλὸν ἀποτέλεσμα ἡ διδασκαλία τοῦ καλοῦ λόγου ἐκείνου ὅστις διδάσκων ποτὲ περὶ ἀρετῆς καὶ τιμιότητος ἐκράτει ὑπὸ μάλης χήναν κλεμμένην;

S. Σηλίης.

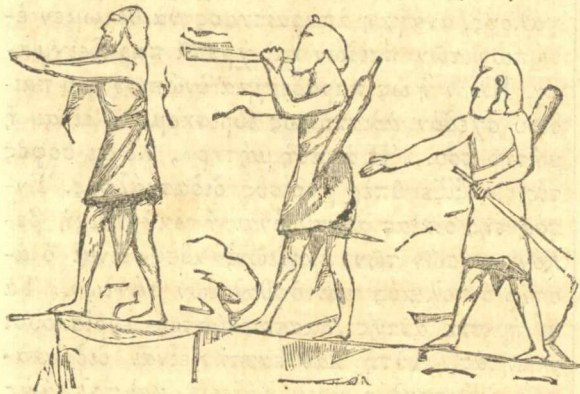
ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

B'. ΟΡΓΑΝΑ ΠΝΕΥΣΤΑ.

Σάλπιγγες. Πρώτη ἐκ τῶν πνευστῶν ὀργάνων μᾶς παρουσιάζεται ἡ κυρίως σάλ-

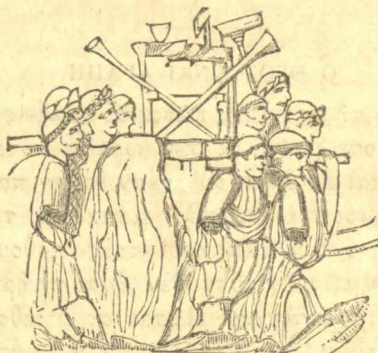
πιγξ. Ἦτο δὲ τὸ ὄργανον τοῦτο γνωστὸν παρ' Αἰγυπτίοις, καὶ εὐρίσκεται ἀπεικονισμένον ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν τάφων τῶν. Εὐρίσκεται ἐπίσης γεγλυμένον ἐπὶ τινῶν Ἀσσυριακῶν ἀναγλύφων, τὰ ὁποῖα διατηροῦνται ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ. Μολονότι δὲ τὸ ὄργανον δὲν εἶχε κλειδιά, ἦτο δυνατόν πέντε ἤχοι νὰ παράγονται δι' αὐτοῦ, διὰ τῶν ὁποίων ἤχων συνεχῶς μεταβαλλομένων δι' ἀφοροὶ διαταγαὶ ἠδύνατο νὰ δίδονται εἰς τὸν στρατὸν, ἀφοῦ πρῶτον οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄλλοι στρατιωτικοὶ ἐδιδάσκοντο τὴν σημασίαν ἐκάστου τῶν διὰ τῆς σάλπιγγος δειδομένων σημείων. Ἐν τῇ προκειμένῃ εἰ-

Ἀσσύριοι Σάλπιγκται.

κονογραφία ἣτις ἐλήφθη ἐξ Ἀσσυριακοῦ ἀναγλύφου, φαίνονται δύο Σάλπιγκται, ὁ εἰς τῶν ὁποίων σαλπίζει. Ἐν τῇ Παλαιᾷ Γραφῇ κατὰ πρῶτον ἡ σάλπιγξ ἀναφέρεται εἰς τὸ Λευϊτικόν (Κεφ. κγ. 24). «Τοῦ μηνὸς τοῦ ἐβδόμου, μιᾶ τοῦ μηνός, ἔσται ὑμῖν ἀνάπαυσις μνημόσυνον σαλπίγγων, κλητὴ ἁγία ἔσται ὑμῖν.» καὶ ἐν Ἀριθμοῖς (Κεφ. ι. 2—3.) «Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν λέγων, ποιήσον σεαυτῷ δύο σάλπιγγας ἀργυράς.» Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς περιγράφει πῶς καὶ πότε τὴν μετεχειρίζοντο. Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Δαβὶδ τὸ ὄργανον τοῦτο ἦτο ἐν μεγάλῃ χρήσει, κατὰ δὲ τὴν ἐγκαινίαν τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἑκατὸν καὶ εἴκοσι ἱερεῖς ἐσάλπιζον. Πλήρη περιγραφὴν τῶν ἐγκαινίων εὐρίσκομεν εἰς τὸ Β'. βιβλίον τῶν Παραλειπομένων (Ε. 13). «Καὶ ἐγένετο μία φωνὴ ἐν τῷ σαλπίζειν καὶ ἐν τῷ ψαλτωδεῖν, καὶ ἐν τῷ ἀναφωνεῖν φωνὴ μιᾶ τῷ ἐξομολογεῖσθαι καὶ αἰνεῖν τῷ Κυρίῳ. Καὶ ὡς ὑψωσαν τὴν φωνὴν ἐν σάλπιγξι, καὶ ἐν κυμβάλοις, καὶ ἐν ὄργανοις τῶν ψῶν, καὶ ἔλεγον ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθόν,

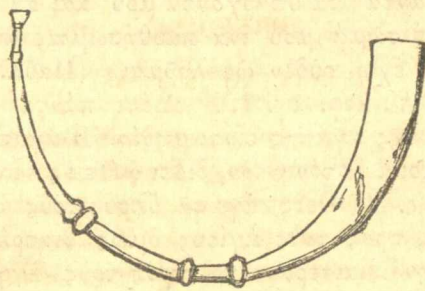
ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. Καὶ ὁ οἶκος ἐνεπλήσθη νεφέλης δόξης Κυρίου... ὅτι ἐνέπλησεν ἡ δόξα Κυρίου τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ.» Ὁ Ἰώσηπος οὕτω πῶς περιγράφει τὸ ὄργανον τοῦτο. «Ἔστι δὲ (ἡ ἀργυρὰ δηλαδὴ βυκάνη) τοιαύτη μῆκος μὲν ἔχει πηχυαῖον ὀλίγω λείπον, στενὴ δ' ἐστὶ σύριγξ, αὐλοῦ βραχὺ παχυτέρα, παρέχουσα δὲ εὖρος ἀρκοῦν ἐπὶ τῷ στόματι πρὸς ὑποδοχὴν πνεύματος, εἰς κώδωνα ταῖς σάλπιγξι παραπλησίως τελοῦν ἀσωρὰ καλεῖται κατὰ τῶν Ἑβραίων γλῶτταν» (Ἀρχ. Γ. ιβ. 6.). Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν τοῦ ναοῦ ὑπὸ τοῦ Τίτου,

Σάλπιγγες ἐκ τῆς ἀψίδος τοῦ Τίτου.

φαίνεται ὅτι τοιαῦτα ὄργανα ὑπῆρχον μετὰ τῶν λαφύρων, τὰ ὁποῖα θριαμβευτικῶς ἔφερον ὁ πορθητὴς ἐκεῖνος εἰς Ῥώμην, καὶ τὰ ὁποῖα ἀνεγλύφησαν ἀκολούθως ἐπὶ τῆς φερούσης τὸ ὄνομά του ἀψίδος.

Εἰς τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη ἡ σάλπιγξ ἀπαντᾷται μόνον ἐν ἀντιπαραβολῇ, τὸ ὅποιον εἶναι σημεῖον ὅτι ἂν καὶ ἦτο γνωστὸν εἰς τὸν Ὀμηρον τὸ ὄργανον τοῦτο, ἡ χρῆσις αὐτοῦ ὁμῶς ἦτο πολὺ περιορισμένη. Ἐξ ἀναγλύφων ἐπὶ τῆς στήλης τοῦ Τραϊανοῦ εὐρίσκομένων φαίνεται ὅτι μικρὰ ὑπῆρχε διαφορὰ μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν σαλπίγγων.

Κερατίνη.

Μετὰ τὴν σάλπιγγα ἔχομεν τὴν κερατίνην, ἣτις κατὰ πρῶτον ἀναφέρεται ἐν τῷ

βιβλίῳ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ (Κεφ. ΣΤ'. 3). «Καὶ ἑπτὰ ἱερεῖς λήψονται ἑπτὰ κερατίνας τοῦ Ἰωβὴλ ἐνώπιον τῆς κιβωτοῦ». Δι' ὃ καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀλώσεως τῆς Ἰεριχοῦς γίνεται εἰσέτι εἰς τὰς συναγωγὰς τῶν Ἰουδαίων διὰ τῆς χρήσεως παρομοίων ὄργάνων. Ἡ κερατίνη ἦτον κατασκευασμένη ἐξ ὄρυγάλου. Οἱ Ἑβραῖοι μετεχειρίζοντο τὸ ὄργανον τοῦτο εἰς θρησκευτικὰς καὶ στρατιωτικὰς παρατάξεις, δι' ὃ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναφέρεται ἐν τῇ Γραφῇ μετὰ τῶν σαλπίγγων. Ἐν τῇ Β'. τῶν Βασιλειῶν ΣΤ'. 5. καὶ τῇ Α'. τῶν Παραλειπομένων ιε. 28, εὐρίσκομεν ὅτι τὴν μετεχειρίσθησαν εἰς τὴν παράταξιν τῆς μεταφορᾶς τῆς κιβωτοῦ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ὠδῆ Ἐδώμ, εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἐν τῇ Β'. τῶν Παραλειπομένων ιε. 14. ὁ ἦχος τῆς κερατίνης συνώδευε τὴν διαθήκην τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἔκαμε διὰ τοῦ Ἀσσά μετὰ τοῦ Ἰούδα. Ἐν ψαλμῷ 97 ὁ ψαλμωδὸς παρακινῶν τὸν λαὸν νὰ αἰνῇ τὸν Θεὸν λέγει· «Ψάλλετε τῷ Κυρίῳ ἐν κιθάρα, ἐν κιθάρα καὶ φωνῇ ψαλμοῦ, ἐν σάλπιγξιν ἑλαταῖς, καὶ φωνῇ σάλπιγγος κερατίνης». Εἰς τὰ ἀνάγλυφα τῆς στήλης τοῦ Τραϊανοῦ ἀπαντᾷ καὶ τὸ ὄργανον τοῦτο. Τὸ σχῆμά του ἦτο ἡμικυκλικὸς, φέρον εἰδὸς τι σταυροῦ διὰ τὴν εὐκολίαν τοῦ σαλπίζοντος. Οἱ Ῥωμαῖοι μετεχειρίζοντο αὐτὸ διὰ νὰ εἰδοποιῶσιν ὡς ἐπίσης εἶχον ἐν χρήσει καὶ τὴν βυκάνην (lituus), ἣτις διέφερε καὶ ἀπὸ τὴν σάλπιγγα καὶ ἀπὸ τὴν κερατίνην κατὰ τὸ σχῆμα, ὡς ἔχουσα μακρὸν καὶ στενὸν κορμὸν ὡς τὸν τῆς σάλπιγγος, ἐφοδιασμένον ὁμῶς εἰς τὴν ἄκραν μὲ ἀρμόνιον κυρτὸν ὡς τὸν τῆς κερατίνης.

ΗΦΑΙΣΤΙΑ

ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ (Stromboli).

Μεταξὺ τῆς Αἴτνης καὶ τοῦ Βεσουβίου, πρὸς τὴν βόρειον τῆς Σικελίας πλευρᾶν, κεῖνται αἱ τῶν Λιπαραίων ἢ τοῦ Αἰόλου νῆσοι, ὡς τινες καλοῦσιν αὐτάς, ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν. Τούτων ἡ μεγίστη λέγεται Λιπάρα, ἔχουσα καὶ πόλιν ὁμόνυμον, τὴν καὶ πρωτεύουσαν τῶν νήσων, κατοικουμένην ὑπὸ 12, 000 ψυχῶν. Ἐκ τῶν ἑπτὰ τούτων νήσων δύο, ἡ Στρογγύλη (Stromboli) καὶ ἡ Θέρμης-

σα ἡ Ἱερὰ νῆσος Ἡφαίστου (Vulcano) (1) οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ κορυφαὶ ὄρεων πυρηνῶν διατελούντων εἰς ἀδιάλειπτον ἐκρηξιν. Τὴν Στρογγύλην μάλιστα, ὀνομασθεῖσαν οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματός της, ἐν ὁποιαδήποτε τοῦ ἔτους ἐποχῇ καὶ ἂν πλησιάζῃ τις βλέπει πάντοτε ἐκπέμπουσαι οὐ μόνον καπνὸν ἀλλὰ καὶ φλόγας, ὁμοιάζουσα οὕτω πηγὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀντὶ ὑδατος ἐξέρχεται πῦρ, καὶ τοῦτο ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, χωρὶς ὁμῶς οὐδεμίαν καταστροφὴν ἢ βλάβην νὰ ἐπιφέρῃ.

Ἡ διηγετικὴ αὐτῆ τῆς Στρογγύλης ἐκρηξίς ἀποτελεῖται ἀπὸ σειρὰν ἀκαταπαύστων μικρῶν ἐκρήξεων ἐπαναλαμβανομένων ἀνά δέκα ἢ δώδεκα τῆς ὥρας λεπτά. Ὁ ἀναβάς μέχρι τοῦ στομίου τοῦ κρατήρος τῆς παρατηρεῖ ὅτι ἐκάστης τῶν μικρῶν τούτων ἐκρήξεων προηγεῖται κρότος καὶ ἐλασρὰ τῆς ἐδάφους δόνησις. Ὁ Κ. Κατρεφάγης, ὅστις ἐπεσκέφθη τὸ Ἡφαίστιον κατὰ τὸν ἰούνιον τοῦ 1844, λέγει ὅτι ἠρίθμησεν ἐξ ὁπᾶς, δύο τῶν ὁποίων ἐξέπεμπον μόνον καπνὸν, ἐκ δὲ τῆς τρίτης, κειμένης πρὸς τὰ δεξιὰ ἐξήρχετο ἀτμὸς λευκὸς καὶ πυκνὸς, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἔλαμπον, ὡς τόσοι σπινθηρες, λίθοι πεपुरακτωμένοι. Οἱ λίθοι οὗτοι ὑψοῦντο καὶ πάλιν κατέπιπτον ἐν τῇ αὐτῇ ὀπῇ ἀκαταπαύστως, παράγοντες οὕτως ἰδιαιτερόν τινα καὶ τακτικὸν ἦχον. Πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἦσαν τρεῖς ὀπαὶ περιοδικῶν ἐκρήξεων. Εἰς δύο ἐξ αὐτῶν, τὴν τετάρτην καὶ τὴν πέμπτην, ἐγίνοντο ἐκρήξεις σύγχρονοι, ἐπαναλαμβανόμεναι κατὰ πέντε ἢ ἑξ λεπτά. Αἱ δὲ διὰ τῆς ἑκτῆς ὀπῆς ἐκρήξεις ἐπανελαμβάνοντο μὲν κατὰ δέκα ἢ δώδεκα λεπτά, δὲν εἶχον ὁμῶς καμμίαν συνάφειαν μετὰ τῶν διὰ τῶν δύο ἄλλων ὀπῶν, καὶ ἦσαν πολὺ αὐτῶν ἰσχυρότεροι. Οἱ παρὰ τῆς τετάρτης καὶ πέμπτης ὀπῆς ἐκπεμπόμενοι λίθοι μόλις ἔφθανον εἰς τὸ ἦμισυ τοῦ μεταξὺ τοῦ κρατήρος καὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους ὕψος· ἐνῶ αἱ διὰ τῆς ἑκτῆς ἐκπεμπόμεναι ἔφθανον, ἔστιν δὲ ὅτε καὶ ὑπερέβαινον, τὴν κορυφὴν.

Αἱ μικραὶ ἐκρήξεις ἐξ ὧν ἀπετελεῖτο ἡ ἀένναος τοῦ Ἡφαίστιου ἐνεργεῖα ἐπανελαμβάνοντο πάντοτε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Πρῶτον ὁ ἐκ τῶν δεξιῶν ὀπῶν ἐξερχόμενος κα-

(1) Τὰ ὀνόματα τῶν τεσσάρων λοιπῶν εἶναι Διδύμη, Ἰρικουσσα, Φοινικουσσα, καὶ Εὐάννομος. Στραβ. ΣΤ'. 2. 11.

πνός αΐφνης ελάμβανε χρώμα ζωηρόν πυρῶδες· οἱ ἐν τῇ τρίτῃ ὀπῇ σπινθῆρες ἐγίνοντο πολυαριθμότεροι, ὑψοῦντο ἐν αὐτῇ ἔτι μάλλον καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπιπτον ἐκτὸς τῆς ὀπῆς. Ἐκ τῆς τετάρτης ἐξήρχετο πλατὺς πυροπίδαξ συγκείμενος πρὸ πάντων ἐκ λίθων, σχεδὸν ἄνευ καπνοῦ. Ἐκ τῆς πέμπτης οἱ λίθοι ἐξήρχοντο ὡς βιαζόμενοι ὑπὸ βρυματός ἀτμοῦ, ἔχοντος χρώμα ἴου, καὶ ἀναπηδῶντος μετὰ συρρυγμοῦ καὶ κρότου. Τέλος ἡ ἕκτη ἐξεσφενδόνιζε λαμπρὸν πίδακα ἐκ λίθων καὶ ἄμμου, μέρος τῶν ὁποίων ἐπιπτον πάλιν ἐντὸς τοῦ κρατήρος, τὰ δὲ λοιπὰ ἐρρίπτοντο ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ ἐπιπτον εἰς τὰ βράθρα τὰ ἐκτεινόμενα μέχρι τῆς θαλάσσης. Ὁ Κ. Κατρεφάγης συνοψίζων τὰς παρατηρήσεις του λέγει· ἐκ τῶν ἐξ ὀπῶν αἱ τρεῖς ἦσαν εἰς ἀκατάπαυστον ἐνέργειαν, ὅτε ἡ τετάρτη καὶ ἡ πέμπτη ἐτίθοντο εἰς κίνησιν, αἱ τρεῖς πρῶται ἐγίνοντο ἐνεργητικώτεραι, ἡ δὲ ἕκτη ἐφαίνετο ὅλως δι' ὄλου ἀνεξάρτητος.

Πλὴν ἐκτὸς τῆς τακτικῆς ταύτης ἐνεργείας τῆς ἡ Στρογγύλη ὑπόκειται καὶ εἰς ἐκτάκτους ἐκρήξεις, αἵτινες οὐ μόνον δίδουσιν εἰς τὸ ὄρος ὄψιν φοβεράν, ἀλλὰ καὶ δονοῦσι τὴν νῆσον ὀλόκληρον μετὰ κρότων μεγάλων καὶ ἐκσφενδονίζουσι τέφραν καὶ λίθους εἰς μεγάλας ἀποστάσεις, πλὴν εὐτυχῶς οὐδεμίαν καταστροφὴν ἐπιφέρουσιν ὡς ἐκ τῆς θέσεως τῆς νήσου. Τὸ ὕψος τοῦ ὄρους εἶναι 3000 ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΚΑΦΕ.

Μουφτής τις, Σεγιαδαλῆς καλούμενος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα σέβονται εἰσέτι οἱ τῆς Ἀνατολῆς κάτοικοι, ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Υεμένης, ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, πολλάκις κατελαμβάνετο ὑπὸ ὕπνου διαρκουσῶν τῶν προσευχῶν του. Ἐνῶ δὲ ἡμέραν τινὰ, θέλων ν' ἀποφύγη τὴν δι' αὐτὸν δυσάρεστον ταύτην κλίσιν, περιεπάτει εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἶδε ποιμένα λίαν ὠργισμένον ἐναντίον αἰγῶν τινῶν, αἵτινες ἔτρωγον ἐκ τῶν κλάδων τινῶν δενδρῶν. Κινηθεὶς ὑπὸ περιεργείας ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὸ αἷτιον τοῦ θυμοῦ τοῦ ποιμένου, δι' ὃ καὶ ἠρώτησεν αὐτόν. «Τὰ κατατηραμένα ταῦτα ζῶα», ἀπήντησεν ὁ ποιμὴν, «ἅμα φάγωσιν ἐκ τοῦ χόρτου ἐκείνου δὲν

μὲ ἀφίνουσιν οὐδεμίαν στιγμὴν ἡσυχον· πηδῶσι, σκιρτῶσιν ἐν μέσῳ νυκτός καὶ δὲν δύνανται νὰ ἀναπαυθῶσιν. Ὁ Μουφτής, πλησιάσας τότε εἰς τὸ δενδρῶνιον ἐθαύμασε τὰ στίλβοντα αὐτοῦ φύλλα, τὰ ἀνθη του, τὰ ὁμοιάζοντα κατὰ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ὁσμὴν μὲ τὰ τοῦ ἰάσμου (γιασεμίου), ἔδρεψεν ὄσους εὔρε μεταξὺ τῶν κλοναρίων του καρπούς, ἐντὸς τοῦ περικαλύμματος τῶν ὁποίων ἐμπεριείχοντο σπόροι κίτρινοι, καὶ, εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του, κατεσκεύασεν ἐξ αὐτῶν ἀφέψημα. Τὸ δενδρῶνιον ἐκεῖνο ἦτο ἡ καφέα. Ὁ ἀγαθὸς μουφτής ἐδοκίμασεν ἀμέσως τὸ θαυμαστὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἀποπείρας του, διήλθεν ὄλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἐν ἡδονικῇ τινι ἀγρυπνίᾳ καὶ διαθέσει, ἧτις ἐδίδεν εἰς τὸ πνεῦμά του ὑπερφυᾶ ζωηρότητα. Διηγήθη τὴν ἀνακάλυψίν του καὶ ὁ καφὲς κατέστη μετ' οὐ πολὺ ἐπιζήτητος ὑπὸ πάντων τῶν εὐσεβῶν μουσουλμάνων ὡς δῶρον Θεοῦ. Ἡ χρῆσις τοῦ καφέ κατέστη κοινὴ καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν· ἔπειτα καφὲν διαρκουσῶν τῶν προσευχῶν, ἔπειτα αὐτὸν ἐντὸς τοῦ τεμένους, (τζαμίου) καὶ ἐντὸς τοῦ ἐν Μέκκᾳ ναοῦ καὶ μέχρις ἐμπροσθεν τοῦ προφητικοῦ τάφου.

Τὸ 1669 ὁ Σολιμὰν Ἀγάς, πρεσβευτὴς τῆς Υ. Πύλης παρὰ τῷ Λουδοβίκῳ ΙΔ'. εἰσήγαγεν εἰς Γαλλίαν τὴν χρῆσιν τοῦ καφέ, ὄντος γνωστοῦ ἤδη ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1652. Τὸ 1714 ἐν δενδρῶνιον καφέας μεταφερθὲν εἰς Παρισίους ἐφυτεύθη ἐντὸς τοῦ βοτανικοῦ κήπου. Ἐκ τοῦ δενδρῶνιου ἐκείνου κατὰγονται οἱ πολυπληθεῖς καφεῶνες οἱ καθ' ἀπάσας τὰς Γαλλικὰς ἀποικίας σήμερον ὑπάρχοντες.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) μετάφρασις Θ. Τ.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ.

Ἀκουστικὸς τηλεγράφος. Ὁ καθηγητὴς Βεινχόλδος ἐκ Κέμνιτς τῆς Γερμανίας ἐφεύρε τηλεγράφον τινα φωνητικὸν ἐργαζόμενον ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ ἢ μαγνητισμοῦ, φωτός ἢ θερμότητος. Τὸ σίρμα, τὸ ὁποῖον ὅσον τὸ δυνατόν ἐντελῶς ἀπομονοῦται, συνέχεται κατὰ τὰς δύο του ἄκρας μὲ ἡχηρὰ κιβώτια· αἱ λέξεις, αἱ προφερόμεναι πλησίον τοῦ ἐνός τῶν κιβωτίων, ἐπαναλαμβάνονται εὐκρινέστατα ὑπὸ τοῦ ἄλλου. Δοκιμῆς γενομένης μεταξὺ δύο θέσεων ἀπεχου-

σῶν 2,200 πόδας εὐρέθη ὅτι ὁ τηλεγράφος οὗτος ἐργάζεται ἀρίστα εἰς τὴν μικρὰν ταύτην ἀπόστασιν.

Φῶς νέον. Ὁ Κ. Κάρολος Μόρχιν ἐξ Ἀμβούργου ἐξέθηκεν εἰς τὸν σύλλογον τῶν ἐφευρετῶν λύχνον καίοντα νεοσύνθετον τι ἔλαιον. Τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ὁ λύχνος ἐξέπεμπεν ἦτο κατὰ τὴν δύναμιν, καθαρότητα, λαμπρότητα καὶ ἐντασιν σχεδὸν ὅμοιον μὲ τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς. Δοκιμασθέντος τοῦ ἔλαιου τούτου εἰς ἄλλον λύχνον παρήχθη φῶς ἴσον μὲ 17 1/2 λαμπάδων ἐκ σπέρματος κήτους. Λέγεται ὅτι τὸ φῶς τοῦτο θὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς φάρους θαλασσίους, σημεῖα σιδηροδρόμων, ἀμάξας σιδηροδρομικὰς καὶ τὰ τοιαῦτα.

Γαλάζιον τοῦ Ἀντιμονίου. Νέον τι χρῶμα, γαλάζιον, ἀρκετὰ λαμπρὸν, ἐσχάτως ἐφευρεθὲν, εἰσῆχθη εἰς χρῆσιν παρὰ τῷ κοινῷ ἐν Εὐρώπῃ. Κατασκευάζεται δὲ τὸ χρῶμα ἐξ ἀντιμονίου κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Διαλύεται μεταλλικὸν ἀντιμόνιον ἐντὸς κοινοῦ νιτρικοῦ ὀξέως, ἡ δὲ διάλυσις στραγγίζεται διὰ καλῶς τετριμμένης ὑέλου. Εἰς τὸ οὕτως ἐπιτευχθὲν ὑγρὸν προστίθεται καὶ ἔλαφρά τις διάλυσις κιτρίνου προυσιάτου ποτάσης (Proussiate de potasse) ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου μετ' οὐ πολὺ ἀρχεται νὰ κατακαθίζῃ εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ἐμπεριέχοντος τὸ ὑγρὸν ἀγγείου λαμπρὰ τις γαλάζιος ὕλη, ἧτις εἶναι τὸ ἐν λόγῳ χρῶμα. Τὸ χρῶμα τότε ἀποχωρίζεται τοῦ ὑγροῦ, πλύνεται καὶ ξηραίνεται. Εἶναι δὲ μόνιμον καὶ καταλληλότατον διὰ ζωγράφους καὶ χρωματιστὰς καὶ δύναται νὰ μιγνύηται μ' ἔλαιον καὶ κόλλαν καὶ κόμι.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ταγγὸν βούτυρον. Τὸ βούτυρον εἶναι σύνθετον ἀπὸ πάχος καὶ ὀλίγον λεύκωμα. Ὄταν ὁ καιρὸς εἶναι ζεστός τὸ λεύκωμα ἐνεργεῖ ὡς προζύμιον καὶ ἀναλύει τὸ πάχος, μεταβάλλον αὐτὸ εἰς βουτυρικὸν ὀξύ. Τὸ ὀξύ τοῦτο εἶναι διαλυτὸν εἰς τὸ ὕδωρ. Ὅσον ταγγὸν λοιπὸν καὶ ἂν ᾖ τὸ βούτυρον δύναται νὰ γένη γλυκὺ πάλιν καὶ πρόσφατον ἅμα πλυθῆ.

Βλαβερὰ ὑποδήματα. Ὑποδήματα μὲ πτέρνας (τακούνια) ὑψηλὰς βλάπτουσι καθ' ὑπερβολὴν τοὺς πόδας· διότι πληροῦσιν

αὐτοὺς ἀπὸ τήλους (κάλους), παραμορφοῦσιν αὐτοὺς, καὶ καταστρέφουσι τὴν ἐλαστικότητα τοῦ βήματος.

Ἀβυσσινιακὸς χρυσός. Τὸ μίγμα τοῦτο συνίσταται ἐξ ἐννενηκοντα καὶ ἐνὸς μερῶν χαλκοῦ καὶ ὀκτώ μερῶν ψευδαργύρου (ζιγκου). Κοπανίζεται εἰς φύλλα ἐπὶ τῶν ὁποίων κολλᾶται διὰ σφηροκοπημάτων λεπτότατος χρυσός· ἐκ τῶν μεταλλικῶν τούτων φύλλων κατασκευάζονται ἀκολούθως κατὰ τὸν κοινὸν τρόπον διάφορα κοσμήματα. Τὰ οὕτω κατασκευαζόμενα εἶδη εἶναι καλλήτερα καὶ τῶν διὰ ἡλεκτροπλαστικῆς κεχρυσωμένων.

Πλάτινα. Ἡ πλάτινα εἶναι τὸ βαρύτερον τῶν μετάλλων. Εὐρίσκεται ἐν τῇ ἄμμῳ πολλῶν ποταμίων κοιτῶν καὶ μάλιστα πολλῆ ὀπου ὑπάρχει καὶ χρυσός. Αἱ χρήσεις τοῦ μετάλλου τούτου εἶναι πολλαί, αἱ κυριώτεραι τῶν ὁποίων εἶναι αἱ ὑπὸ τῶν χημικῶν γινόμεναι. Ἐνεκα τῆς μὴ διαλυτότητός του εἰς ὅλα τὰ ὀξέα ἐκτὸς εἰς τὸ ὑδροχλωρικὸν ὀξύ (eau regale) εἶναι καταλληλότατον διὰ χημικὰς ἐργασίας.

Χαλκοῦ ἀποτέλεσμα. Ἄν μικρὸν τεμάχιον χαλκοῦ, πεσόν, ἔλθῃ εἰς συνάφειαν μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας σιδηροῦ πλοίου, οὕτω δὲ μένον, βρέχεται ὑπὸ τοῦ πάντοτε ἐντὸς τῶν πλοίων εὐρισκομένου ὕδατος, ἰσχυρὰ γαλβανικὴ ἐνέργεια θέλει γεννηθῆ ἐπὶ τῶν δύο μετάλλων· ἐπειδὴ δὲ ἐκ τοῦ ζεύγους τούτου τὸ φθειρόμενον μέταλλον εἶναι ὁ σίδηρος, ἔπεται ὅτι ἀργὰ ἢ ἐνωρίς ὁ πλησίον τοῦ χαλκοῦ σίδηρος θέλει φθαρῆ καὶ οὕτως ὀπῇ θέλει ἀνοιχθῆ εἰς τὸν πυθμένα τοῦ πλοίου. Τοῦτο πολλάκις συνέβη καὶ συμβαίνει εἰς πλοῖα σιδηρά.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ.

Κατάστασις τῶν Παρισίων. Ἐκ τῆς ἐσχάτως ἐν Παρισίοις γενομένης ἀπογραφῆς προκύπτει ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως ταύτης ἠλαττώθη κατὰ τὰ τελευταῖα ἐξ ἔτη περὶ τὰς 400,000 ψυχῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κενῶν οἰκημάτων ὑπερβαίνει τὰς 40,000, τὰ δὲ ἐκ τῶν κτημάτων εἰσοδήματα ἐξέπεσον ἀπὸ 1/8 μέχρις 1/4. Τῶν μεγάλων οἰκημάτων, τῶν ἐνοικιαζομένων ὑπὲρ τὰς 4,000 φράγκα, τὰ ἐνοικία ἠλαττώθησαν κατὰ τὸ ἐν τρίτον, ἡ δὲ ἀξία τῶν ἀκινήτων

κτημάτων είναι ἤδη ἐκπεπεσμένη κατὰ 20 τοὺς ἑκατόν.

Καπηλεῖα καὶ Ζυθοπωλεῖα ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὴν χώραν ταύτην καπηλείων καὶ ζυθοπωλείων ἀνέρχεται εἰς 373,000· ὥστε ἐν τῶν καταγωγείων τούτων ἀντιστοιχεῖ πρὸς 102 περίπου κατοίκους τῆς ἐν λόγῳ χώρας!

ΤΥΧΗ.

Μόνον ὁ ἐπιπόλαιος πιστεύει τύχην, μόνον οὗτος λέγει περὶ ἀνθρώπου προοδεύοντος «πάντοτε τυχερὸς ἐστάθη» περὶ δὲ μὴ προοδεύοντος «ὁ ταλαίπωρος εἶναι ἄτυχος.» Τύχη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι γενικῶς τὸ μέτρον τῆς ἰκανότητος καὶ τῆς ἐπιμονῆς του. Παντοῦ αἱ αἰτίαι ἔχουσιν ἀποτελέσματα. Τὸ ὕδωρ δὲν ῥέει πρὸς ἀνήφορον· μήτε συνάγουσι καὶ κατὰ ταύτας τῆς προόδου τὰς ἡμέρας ἐξ ἀκανθῶν σταφυλὰς ἢ ἐκ τριβόλων σῦκα. Ἐὰν θέλωμεν νὰ θερίσωμεν χρυσοῦν καρπὸν ἀνάγκη πρῶτον νὰ σπείρωμεν αὐτοῦ τὸν σπόρον. Ἐὰν θέλωμεν νὰ γίνωμεν σοφοὶ πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν πρὸς ἀπόκτησιν σοφίας. Τὰ πλούτη, τὰ ἀγαθὰ, ἡ φήμη, ἡ ἀγάπη ἔχει ἕκαστον τὸ ἰδίον του ἀντίτιμον καὶ δὲν ἀποκτᾶται δι' ὀλιγωτέρου. Ἡ ζωὴ εἶναι ἀεννάος τις δημοπρασία καθ' ἣν πάντα τὰ βραβεῖα εἶναι ἐκτεθημένα εἰς τὸν πλειοδοτοῦντα. Μεγάλοι ἄνδρες εἰς τὸν κόσμον ἀνεδείχθησαν ἐκεῖνοι οἵτινες ἀδιακόπως ἠγωνίζοντο. Οὐδὲ αὐτὴ δὲ ἡ μεγαλοφυΐα εὕρισκει τὴν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ὁδὸν ὀμαλήν. Ὁ Γοτίθιος καὶ ὁ Μίλτων καὶ ὁ Νεύτων εἰργάζοντο ὅσον οἱ ἄβροὶ φιλολόγοι μας οὐδὲ κἂν νὰ καταλάβωσι δύνανται. Ἐὰν ἔγιναν μεγάλοι ἐβάδισαν πρὸς τὸ μεγαλεῖον, τὸ μεγαλεῖον δὲν ἐβάδισε πρὸς αὐτούς. Ἡ τύχη πάντοτε περιμένει νὰ συμβῇ τι. Ἡ ἐργασία, μετὰ τῆς ἰκανότητος καὶ ἰσχυρᾶς θελήσεως, πάντοτε κάτι παράγει. Ἡ τύχη ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης ὀνειρεύεται μυρίας μυρίας. Ἡ ἐργασία ἀπὸ λίαν πρῶτ' ἐγειρομένη καὶ κρατοῦσα ἀεικίνητον ἐργαλεῖον θέτει τὰ θεμέλια τῆς εὐημερίας. Ἡ τύχη μεμψιμοιρεῖ ἢ ἐργασία ἀδεῖ. Ἡ τύχη βασιζέται εἰς τυχαῖα ἢ ἐργασία ἐπὶ χαρακτήρος. Ἡ τύχη ὀλισθαίνει κάτω πρὸς τὴν ἀνέχειαν, ἢ ἐργασία βαίνει ἄνω πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

ΑΤΑΡΑΞΙΑ.

Ἡμέραν μίαν προτιμῶ γαλήνης κ' εὐτυχίας
Ἀπὸ ἡμέρας ἑκατόν σκληρᾶς ἀνησυχίας.
Εἰς τὴν ψυχὴν μας ἡ πηγὴ τῆς εὐνυχίας κείται,
Καὶ ὅστις τὴν ζητεῖ ἄλλου, τὸν ἴψισον ἀρνείται.
Σκοπαὶ μου, πόθοι, ἄνερα εἰς μίαν στρέφουν σφαῖραν,
Τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς, δὲν προχωροῦσι πέραν.
Οἱ ποταμοὶ καλλίρροοι πρὸς τὰ πελάγη τρέχουν,
Εἰς τὴν πηγὴν των στρέφονται, κ' εἰς ἄλλο δὲν
προσέχουν.

Ὅμοίως κ' ἡ καρδίᾳ μου τὸν δρόμον τῆς χαράττει
Χωρὶς τοῦ κόσμου ἢ βοῆ πῶσως νὰ τὴν ταράττει.
Πυξὶς μου ἡ ἀλήθεια κ' ἐλπίς ἡ μετριότης·
Μὲ κάθε ἄνεμον φαιδρὸς πετῶ ταξιδιωτῆς.
Μακρὰν τὰ νέφη ἂν πεταῦν ἢ χύνονται ῥαγδαίᾳ,
Ἐπίσης ἡ καρδίᾳ μου σκιρτᾷ γαληνιάκι,
Καὶ ἂν τὸν ἥλιον πατὲ μου κρύπτουν τῆς ἡμέρας,
Τὴν νύκτα μόνος ἀγρυπνῶ μὲ τοὺς γλυκεῖς ἀστέρας.
Ἡ χελιδὼν εἰς τὴν θερμὴν πολλὰκις φωλαῖν της
Τὸ αἶμα βλέπει τῶν γυπῶν χυνόμενον μακρὰν της.
Ὡ, ἄς νικήσῃ ἐξ αὐτῶν ὅστις ποτὲ νικήσῃ·
Μυῖαι καὶ σκόληκες ἀρκοῦν ὡς πρὸς αὐτὴν νὰ ζήσῃ.
Τὸ ἐνδυμᾶ μου ὑφασμα κοινόν, πλὴν μὲ θερμαίνει·
Ἄπλουν τὸ δειπνόν μου, φροντίς κ' ἡμῖα δὲν πικραίνει.
Μὲ φύλλα τὴν καλύβην μου καὶ ἄχυρα σκεπάζω,
Καὶ ἂν τὰ φθεῖρη ὁ καιρὸς, μὲ τὸν καιρὸν τ' ἀλλάζω.
Αἶ, μήπως εὐτυχέστερος θὰ ἦμουν τὴν πρῶταν
Ἐὰν ἐφόρουν σήμερον χρυσοῦφ' ἡμῶν,
Ἡ τὴν λιτὴν μου τράπεζαν ἐβάουε κραιπάλη;
Στέγη χρυσὴ τὴν μέριμναν σπανίως ἀποβάλλει,
Καὶ εἰς αἰφνίδιον σεισμὸν ἂν πίπτον ἄλλοι θῦμα,
Τὴν ταπεινὴν καλύβην μου διέρχομαι μ' ἐν βῆμα.
Ἐντὸς τῶν δῶν μου χειρῶν ἡ εὐτυχία κείται,
Καὶ τῆς ἡμέρας τὰ γαθὰ ἢ φύσις δὲν μ' ἀρνείται.
Ἄν ἦναι καύσων, ἢ σκιά τῆς λεύκης μὲ προσμένει·
Χειμῶν, ὁ κόπος κ' ἡ ἐλπίς τὸ σῶμά μου θερμαίνει.
Τὸ γῆρας ἔρχεται ταχὺ, πλὴν ἔχω παιδάς νέους
Νὰ μ' ἀποδώσουν τοὺς καρπούς τοῦ ἱεροῦ των χρέους.
Ἄγνοὶ καὶ σώφρονες, ζωὴν θὰ ζήτουν γλυκυτάτην
Καὶ μόλις θὰ στενάζωσι τὴν ὥραν τὴν ἐσχάτην.
Αἶ, ὅσαι θέλουν ἄς φουσοῦν πνοαὶ τῆς τρικυμίας,
Εἶν' ἡ γαλήνη ἄσυλον εἰς τὰς ἀγνάς καρδίας.
Χαῖρε, γαλήνη, θέλητρον τῶν ἐπὶ γῆς ἀγῶνων!
Θὰ σ' ἀνεζήτουν βασιλεῖς, ἐὰν σ' ἐννόουν μόνον.
Ὡς τὴν ζωὴν ἠδὲ κ' ἄνερα φαιδρῶς ν' ἀπολαμβάνω,
Βοήθησέ με πάλιν σὺ ὁμοίως ν' ἀποθάνω.

Τοιαῦτα λέγει ποιητοῦ εἰδωλολάτριν Μούσα,
Τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς ἀρμονικῶς ὕμνουσα.
Πλὴν ποίας θὰ ἠσθάνετο ἐκστάσεις οὐρανίας
Τὴν γλώσσαν ἐὰν ἤκουεν αὐτὴν τῆς Ἐκκλησίας!
«Εἰρήνην δίδω εἰς ὑμᾶς, εἰρήνην οὐρανίαν»
Οὐχὶ τοῦ κόσμου, τὴν ἐμὴν ἀγάπην κ' εὐλογίαν.
Μὴ ταρachteσθω μετ' ἐμοῦ οὐδ' ἡ διάνοιά σας,
Οὐδ' ἡ καρδίᾳ. Ὁ Χριστὸς ἐλπίς καὶ σῆριγμά σας.»